

Elaeagnus ebbingei

Height	2-4 m
Width	2-4m
Crown	round, dark, dense crown
Bark and branches	brown, grey
Leaf	grey-green, evergreen
Flowers	white, flowers in October-November, fragrant flowers
Fruits	brown-red
Spines/thorns	None
Toxicity	usually not toxic to people, (large) pets and livestock
Soil type	loamy soil, sandy soil, nutrient-poor soil
Soil moisture	suitable for dry soil
Paving	tolerates no paving
Winter hardiness zone	7a (-17,7 to -15,0 °C)
Other resistances	resistant to de-icing salt
Application	tree containers, roof gardens, coastal areas, industrial areas, small gardens, patio gardens
Shape	clearstem tree, multi-stem tree

Elaeagnus ×ebbingei este un arbust de talie medie, cu o creștere rotunjită, care ajunge la o înălțime de aproximativ 4 m. Crenguțele tinere sunt brune, mai târziu verzi-cenușii și acoperite cu fulgi mici (verucoase). Este un arbust semipermanent care, de fapt, își pierde (o parte din) frunze doar în iernile mai reci. Frunzele sunt de culoare verde închis lucios pe partea superioară și argintii ciobite pe partea inferioară. Florile mici, cu un miros plăcut și proaspăt, apar în mănunchiuri în axilele frunzelor în octombrie-noiembrie. Deși sunt ascunse printre frunze, ele atrag multe albine. Acestea pot fi urmate de fructe ovale, asemănătoare unor boabe, de aproximativ 1 cm lungime. Aceștia sunt de culoare roșie-maronie și, atunci când sunt coapte. Sunt comestibile, dar au un gust foarte acrișor.

Nu sunt prea mari. Elaeagnus ×ebbingei provine în 1938 dintr-o încrucișare între E. macrophylla și E. pungens. Inițial au existat doi puieți care, abia în 1976, au fost numiți "Albert Doorenbos și, respectiv, "The Hague".

Aceștia diferă unul de celălalt doar în detaliu, iar în practică diferitele clone sunt toate cultivate și comercializate ca E. ×ebbingei. . Este o plantă versatilă, care poate fi folosită în straturi de plantare, garduri vii sau ca solitar în parcuri, grădini, cimitire etc. Este rezistentă la poluarea aerului și la briza mării, deci potrivită și pentru utilizarea în zonele industriale și pe coastă. Îi place solul bine drenat, de preferință neutru până la acid. Pe soluri calcaroase, frunzișul poate deveni clorotic.

Nu este o plantă de cultură.